

Τίποτε δεν είναι τυχαίο...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΓΡΑΜΜΕΛΗ
agrammeli@tovima.gr

Την περασμένη Δευτέρα έκλεισε άλλος ένας κύκλος για τους «Ράδιο Αρβύλα» στον ΑΝΤ1. Μια χρονιά από τις καλύτερές τους, μια χρονιά που επιβεβαίωσε τον βασικό κανόνα της σάτιρας που δεν είναι άλλος από την ελευθερία λόγου και έκφρασης. Μια ελευθερία που δεν ορίζεται μόνο από το γεγονός της μη παρέμβασης της εκάστοτε εργοδοσίας αλλά και από το πόσο απελευθερωμένο, πόσο αποδεσμευμένο είναι το πρόσωπο που ασκεί σάτιρα από τους δικούς του δαίμονες και από τις εκάστοτε εμμονές του.

Οι «Ράδιο Αρβύλα» κατάφεραν να αφουγκραστούν επί της ουσίας μια κοινωνία σε παράκρουση και μια πολιτική σκηνή σε κατάσταση πλήρους αποσύνθεσης. Διεισδυτικά, αδέσμευτα και με χιούμορ σχολίασαν τα πάντα και τους πάντες. Κυβέρνηση και αντιπολίτευση, δεξιούς και αριστερούς, πολιτικούς και δημοσιογράφους, παρουσιαστές, τηλεοπτικά πρόσωπα, ανθρώπους της διπλανής πόρτας. Ισορρόπησαν την πικρή αλήθεια με την ανάλαφρη αφορμή και συνέθεσαν μια απολαυστική εκπομπή.

Ούτε μία στιγμή δεν κούνησαν το δάχτυλο στον θεατή θέλοντας να του υποδείξουν το σωστό ή το λάθος, ούτε μία στιγμή δεν κατύπηναν

τη θεματολογία τους εκεί όπου τους συνέφερε, ποτέ δεν υποτίμησαν τη νοημοσύνη του κοινού τους. Μακριά από λαϊκισμούς και ευκολίες, αδιαφορώντας για κολακείες και χείδεμα αφτιών, η ομάδα του Αντώνη Κανάκη δεν κέρδισε μόνο τις εντυπώσεις αλλά και τους ανταγωνιστές της κατά κράτος.

Σημαντικός ο ρόλος του Κανάκη, ο οποίος ηγείται φανερά αλλά δεν καπελώνει. Σπάνιο αυτό στην ελληνική τηλεόραση. Να είσαι η ψυχή της εκπομπής αλλά να επιτρέπεις στους συνεργάτες σου να υπάρχουν και να αναπνέουν. Κάπως έτσι κατάφεραν να ξεδιπλωθούν όμορφα οι Γιάννης Σερβετάς, Χρήστος Κιούσης και Στάθης Παναγιωτόπουλος. Ο καθένας με δικό του ρόλο και ξεχωριστή τηλεοπτική υπόσταση. Είναι αλήθεια τελικά ότι οι παρέες όταν είναι αληθινές μπορούν να δημιουργήσουν κάτι διαφορετικό. Αλληλοσυμπληρώνονται και μπορούν να ξεπεράσουν τις προσδοκίες των εκπομπών που βασίζονται σε ένα και μόνο πρόσωπο.

Αντιθέτως, το «Αλ Τσαντίρι» στον Αlpha για μία ακόμη χρονιά κολύμπησε στα γνωστά λιμνάζοντα νερά. Εκεί που ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνει ιδανικός, όλοι οι υπόλοιποι είναι τουλάχιστον προδότες, δωσίλογοι και κατακριτέοι. Κούρασε πολύ και αυτή η εμμονική επίθεση στον Σταύρο Θεοδωράκη, κούρασε το ίδιο και το ίδιο πια κόλπο της λαϊκής αγοράς με ηλικιωμένους πολύ υποψιασμένους πλέον με την κάμερα,

κούρασε αυτή η επανάληψη της θεωρίας του λαϊκισμού. Φυσικά υπήρχαν και καλές στιγμές, δεν είναι τυχαίος ο Λαζόπουλος. Υπήρξαν στιγμές που γελούσες όταν αποφάσισε να αφήσει κάποια

πράγματα και πρόσωπα στην άκρη και να κάνει πλάκα. Εκεί γελάς, το ευχαριστιέσαι και διαπιστώνεις για μία ακόμη φορά την αθάνατη κωμική στόφα. Βλέπεις μπροστά

σου το μυαλό πίσω από ιστορικές επιθεωρήσεις, από Μήτσους, από Τσαντίρι αμόλυντο στις αρχές του, από έναν μοναδικό για το ελληνικό θέατρο δημιουργό.

Πιστή στις αρχές της η «Ελληνοφρένεια» (Αlpha) προσαρμόστηκε στην αλλαγή του πολιτικού σκηνικού και συνέχισε να εκτιλήσει ευχάριστα με το περιεχόμενό της. Φρέσκια σάτιρα, πολύ διαφορετική από τα υπόλοιπα προγράμματα και με έντονη νεανική ορμή. Πολύ καλοί πλέον όλοι οι συντελεστές, έχουν πιάσει πολύ καλό τηλεοπτικό ρυθμό. Είναι από τα προγράμματα που πίστεψε ο Αlpha και τα άφησε να ανθήσουν. Δικαιώθηκε για μία ακόμη φορά χτίζοντας ένα φρέσκο πρόγραμμα με νέους συντελεστές και μια ματιά διαφορετική.

Οι «Ράδιο Αρβύλα» κατάφεραν να αφουγκραστούν μια κοινωνία σε παράκρουση και μια πολιτική σκηνή σε κατάσταση πλήρους αποσύνθεσης